

Ročník 27

Číslo 4

17. 4. 2022

Člověk nežije tolik z lásky, kterou přijímá, jako mnohem více z té, kterou daruje...

Matka Tereza

Drazí přátelé,
skončila opatření způsobená pandemií a my jsme si vydechli a řekli jsme si, konečně to bude všechno o Velikonocích probíhat v klidu. Prakticky nás nic nelimituje, jak v slavení obřadů a mší, tak i v té vnější oslavě a různých zvycích, na které jsme byli zvyklí. A přece, když už se zdálo, že všechno bude v pořádku, tak na nás padl stín strachu a možná někdy i beznaděje. Skutečnost války nás zasáhla jako blesk a to, co jsme si nedokázali ani jenom představit, protože jsme to pokládali za absurditu moderní doby a dnešního člověka, se stalo realitou. Samozřejmě to není jenom o tom, že vidíme oběti a lidské utrpení, jak to vyjádřil papež, když řekl, že s dítětem zabitým ve válce umírá samotný Kristus. Tento konflikt má sáhodlouhé následky do budoucna, a to jak lidského, tak i společenského a i ekonomického charakteru. Jeho hlavním plodem je strach, a strach je to nejhorší vězení pro lidskou duši.

Moji drazí, pokusme se však udělat si takovou krátkou paralelu k velikonočním událostem.

Když sledujeme dění kolem zajetí a smrti Ježíše, ale také první dny po jeho Vzkříšení, vidíme, že situace je velice podobná dnešní době. Všichni jsou spoutaní strachem. Ten, který byl pro učedníky sloupem, o který se mohli vždycky opřít, se stává vězňem, a jak to Izajáš trefně napsal, neměl krásy ani podoby. Nedokážou uvěřit, že tato situace by měla nějaké východisko, vždyť smrt je konečná. Mohutná vlna strachu a deprese proniká jejich srdce a samozřejmě je tu také pocit ztraceného času. My jsme obětovali tři roky

života něčemu, co během dvou dnů krachlo. Kámen přivalen na vchod hrobu je jako kamenem zavalená veškerá naděje.

Zmrtvýchvstalý Ježíš však boří zavřené dveře, stojí uprostřed shromáždění s jednoduchým pozdravem: „Pokoj vám!“ Právě ten dar vnitřního klidu má proniknout srdce každého, kdo uvěří. Bůh měl svůj plán, který pro mnohé nebyl ani jednoduchý ani srozumitelný. Boží plány jsou často složité a zvláštní. Bylo zapotřebí dostatek času, aby učedníci pochopili, že kříž a utrpení jsou součástí něčeho, co přesahuje lidské myšlení. Po čase se nástroj utrpení a smrti, který je pro jedny pohoršením a pro druhé pošetilostí, stává symbolem vítězství.

A tak to je, drazí přátelé, s naší dobou a situací. Nerozumíme mnohým věcem, nevidíme souvislosti a také nechápeme, proč se dějí strašné věci. Ničím se nedá omluvit lidská krutost, není ospravedlnění pro zabíjení. Přesto vnímáme, že události, které nás potkávají, nás nesmějí vehnat do slepé uličky beznaděje s konstatováním, že už není východiska. Ježíš, zdrcen bolestí, tvoří všechno nové. Na spáleništi také vyrostou nová tráva a zazelená se. Bůh má svůj plán a na nás je, abychom všechno vnímali jako znamení času, která nás mohou obohatit. Nechme se proto proniknout velikonočním darem pokoje.

Přeji vám všem požehnané dny a ať jsou pro nás všechny tyto Velikonoce na prvním místě setkáním s Kristem, který je počátek a konec, alfa a omega, Pán času a věčnosti a radost našich srdcí.

o. Marian

Pastýřský list Velikonoce 2022

Drazí bratři a sestry,

slavíme Kristovo vítězství nad smrtí. Nejen nad jeho smrtí, ale i nad smrtí všech, kteří byli křtem ponořeni do jeho smrti. Jedná se tedy o každého z nás. Rád to připomínám v této době, kdy kvůli pandemii covidu a válce na Ukrajině se mezi námi šíří pandemie strachu spojená se strachem ze smrti. Pro ty, kteří nepočítají s věčným životem, znamená snad opravdový konec a úplný zánik. Smrt nás opravdu obere o všechno, ale ne o spojení s Kristem. Přijďme do života, o majetek, časem pak i o jméno, až odejdou ti, co nás znají. Zůstane nám jen to, co jsme vykonali z lásky, co jsme poslali do nebe před svou smrtí. To je sice pro radostné sváteční slavení téma vážné, ale je plné naděje. Svatí, kteří to pochopili, se snažili odstěhovat do nebe celý svůj majetek a shromáždit si tam velké bohatství. Arcibiskup Stojan říkával: *Mám jen to, co jsem rozdal druhým z lásky k Bohu.*

Při této příležitosti chci poděkovat všem, kteří z lásky k Bohu štědře pomáhají válečným uprchlíkům z Ukrajiny. Ti většinou přišli o všechno. Mnozí přišli jen v jedné šatech a s taškou v ruce. Bez vlastní viny se stali naprosto chudými a závislími na pomoci. Všechno, s čím jim pomůžeme, s ubytováním, ošacením a stravou, či s nalezením zaměstnání, je jedno z dobrých znamení, že žijeme jako noví lidé. Mám radost, že mnoho farností otevřelo dveře svých domů pro lidi na cestě jako ti dva učedníci z evangelia na cestě do Emauz¹. Nejednli farníci tak udělali pravou velikonoční zkušenost víry a v lidech, které vyhnala z jejich domovů válka, poznali díky skutkům lásky vzkříšeného Krista. Konkrétní skutky nezištné lásky, která neposuzuje a nevybírání podle sympatií, prohlubují naši velikonoční víru.

Včera jsme si připomněli svůj křest a obnovili jsme křestní slib. Ve křtu jsme vstoupili do Kristovy smrti. Tam jsme zemřeli pro svět a zrodili se pro Boží království. To znamená, že my už máme smrt za sebou. Smrti se už nemusíme bát, jestli žijeme pro Boží království. Nový život ovšem znamená, že už nežijeme podle těla, podle toho, co se nám chce či nechce, kam nás táhnou city, ale že žijeme podle Boha, podle Ducha Svatého. Takový život nese nádherné plody: jako je *láska, radost a pokoj*...² Ten nás vede k úžasné svobodě Božích dětí. Pak jsme dokonce svobodní i od nás samých. Kdo opravdu uvěřil v Kristovo vzkříšení, ten nechává Boha žít v sobě. Kdo v sobě nenechá žít toho, který dává život, sám se odsuzuje k smrti a beznaději. Kdo žije svůj křest, vytváří křesťanskou kulturu a buduje společenství, protože v sobě nechává milovat Boha. *Bůh je*

1 Srov. Lk 24,13n

2 Gal 5,22n

3 1 Jan 4,8

*láska*³. Proto když ho necháváme v sobě žít, necháváme ho milovat svým srdcem, svými skutky, svými rukama. On pak i skrze nás může dělat zázraky a budovat krásný svět.

Den vzkříšení je den plný radosti, života a naděje, prostě je krásný. Budeme-li žít svůj křest naplno, bude celý náš život krásný.

Jak Ježíšovi učedníci našli velikonoční radost? Když přišli ke hrobu.⁴ Láska k Ježíšovi přivedla ženy k jeho hrobu. K životu křesťanů, k naší velikonoční kultuře patří i hroby. Nejen ten Kristův prázdný, ale i hroby všech křesťanů, kteří jako Kristem vykoupení a posvěcení přijímáním eucharistie, posvěcují zem, do které jsou ukládáni ke vzkříšení. Vždycky mě mrzí, když slyším, jak přibývá zemřelých, kteří nemají ani hrob, ani se s nimi nikdo nerozloučí. Přece i za ně Kristus zemřel. I je čeká vzkříšení. Křesťané vždy považovali pohřbívání zemřelých za skutek tělesného milosrdenství a pohřbívali i cizince a doprovázeli i neznámé. I dnes, či právě dnes, je hojná účast na rozloučení se zemřelým součástí křesťanské kultury, která roste z víry ve vzkříšení.

A ještě jedna velikonoční událost je dnes velmi aktuální. O Velikonocích vznikla asi nejstarší fake news – falešná zpráva, o níž je řeč v Bibli, u svatého Matouše. Tehdejší velekněží dali vojákům peníze a nařídili jim lživě říkat: *Když jsme ve službě zaspali, učedníci odnesli jeho tělo. Ta falešná zpráva je rozšířena u židů dodnes*.⁵ Falešné zprávy se dnes v době vyspělých komunikačních prostředků šíří velmi snadno a rychle. Nepoctiví lidé je vymýšlejí. Mnozí dobří lidé je pak v dobré vůli šíří dál. Nevědomky se tak zapojují do informační války, podřívání autority či rozpadu církve a společnosti. Mějme velikonoční odvahu k víře a důvěře. Nebuďme naivní a informace si prověřujeme z více zdrojů, ale nezapomeňme, že církev je společenstvím těch, kdo uvěřili v Kristovo vítězství a společná víra je pro ně víc než soukromý názor. Služebníci ďábla šíří lži a zprávy o vítězství zla. Lidé evangelia jsou šířitelé dobrých zpráv.

Sestry a bratři,

každému z Vás přeji velikonoční radost, která zbavuje strachu, radost, která otvírá srdce k štědrosti, radost z lásky, která buduje společenství a vydává svědectví o Boží kráse, která pozvedá člověka a ukazuje jeho hodnotu. Kéž Vaše víra roste každým skutkem lásky k potřebným a Vaše věrohodnost správným rozlišováním i hlásáním pravdy evangelia.

K velikonočnímu způsobu života každému z Vás ze srdce žehná

4 Lk 24,1n

5 Srov. Mt 28, 11n

arcibiskup Jan

O Velikonocích

Vzkříšený Pane Ježíši Kriste,
svým zmrtvýchvstáním jsi přemohl smrt.

Sestoupil jsi do říše smrti

a všechno mrtvé ve mně jsi uchopil do svých rukou,
abys to znovu uvedl do světla a do života.

Odvalil jsi kámen, který mne tíží a brání mně žít.

Přet'al jsi pouta, která mi nedovolují volně se pohybovat.

Vstal jsi z mrtvých a dáváš mi jistotu,

že i já mohu vstát spolu s tebou z hrobu vlastního strachu,
z hrobu své temnoty a rezignace.

Ty ses po svém zmrtvýchvstání

nejprve ukázal Marii Magdaléně a oslovil ji jménem.

V setkání s tebou zakusila, že láska odnímá smrti její moc.

Dej mi uvěřit,

že i mně ve smrti vyjde vstříc tvé slovo lásky.

Dej mi důvěru v to, že kdekoli nás rozděljuje svár,
tam slovo lásky vnáší nový život.

Dej mi dnes účast na svém zmrtvýchvstání,
ať přistupuji k druhým lidem zpřítomně a s nadějí,
protože také v nich je tvá láska silnější než smrt.

Anselm Grün

Ježíš řekl:
**JÁ JSEM VZKŘÍŠENÍ A ŽIVOT!
KDO VĚŘÍ VE MNE,
I KDYBY UMŘEL,
BUDE ŽÍT!**

Požehnané Velikonoce
v blízkosti Krista zmrtvýchvstalého
a se zpěvem slavného a radostného ALELUJA
na rtech všem sestrám a bratrům
našeho farního společenství

přeje

redakce Pastýře

Mládi a stáří má své těžkosti a zvláštní obdarování. Moudrý člověk se neohlíží nazpět, ale žije naplno své „tady a teď“.

KDO ODVALÍ KÁMEN?

Marie Magdalská je plna smutku a bolesti nad tím, co jí po Ježíši zůstalo – jeho hrob a jeho mrtvé tělo. Poté, co zjistí, že hrob je otevřený a prázdný, dá se do pláče. Oslepena slzami, tvrdošijně hledá Ježíše mezi mrtvými, sklánějíc se nad prázdným hrobem.

A tak ani nemůže poznat toho, kdo ji oslovuje a ptá se po příčině jejích slz. Marie ho pokládá za zahradníka, který mohl odnést Pánovo tělo. Na svou otázku Marie nedostává očekávanou odpověď. Dostává však mnohem více. Slyší oslovení: "Marie!" ten známý hlas je pro ni signálem. Teď se Marie konečně odvrátí od hrobu a obrací se k muži. Poznává, že se setkává skutečně s živým Ježíšem, a plna úžasu vydechne: "Rabbuni!", což znamená "Mistře". Ráda by Ježíše i tento okamžik opětovného setkání zadržela co nejdéle, ale Ježíš to příkře odmítá. Marie si s bolestí uvědomuje, že jejich vztah se změnil. Ježíše jako "duchovní bytost", jako nové společenství, jako nový vztah k Bohu nelze uchopit. Vzkříšený

Ježíš posílá Marii Magdalskou k učedníkům, aby jim zvěstovala velikou radost o jeho zmrtvýchvstání. Marie ví, že po setkání s ním k tomu má dostatek síly. Jde a říká: "Viděla jsem Pána."

Cestou, kterou Marie Magdalská v tomto vyprávění o velikonočním jitru kráčí, je cestou, kterou musíme ve víře procházet vždy znovu.

Jestliže stejně jako Marie Magdalská Ježíše hledáme, on sám nás osloví jménem, každou a každého zvlášť. Potom však musíme jasně vyznat svou víru, dát najevo, že stojíme o jeho přítomnost a chceme zadržet chvíli štěstí a krásy, jaké s ním prožíváme. V takovém okamžiku si pak jistě uvědomíme, že můžeme splnit příkaz, který Ježíš dává jak Marii, tak i nám všem – hlásat jeho poselství, poselství Velké noci.

Viliam Judák Postní a velikonoční zamyšlení

NÁVOD NA ŠTĚSTNÝ ŽIVOT

- Nauč se těšit z maličkostí.
- Každého v životě potkávají chvíle žalu i radosti, proto se snaž, aby smích převážil slzy.
- Neber sám sebe příliš vážně.
- Nemysli si, že právě ty bys měl být uchráněn od neštěstí, které potkává ostatní.
- Nemůžeš se líbit všem, proto se příliš netrap, když tě kritizují.
- Buď sám sebou, nedovol, aby druzí určovali tvoji životní úroveň.
- Dělej to, z čeho budeš mít radost.
- Vyvaruj se dluhů.
- Nevytvářej si problémy. Ve tvých představách vypadají mnohem hůř, než jaké jsou ve skutečnosti.
- Nepěstuj nepřátelství.
- Vyhybej se těm, kteří tě dělají nešťastným.
- Měj mnoho zájmů.
- Nepromarni čas tím, že se budeš trápit svými chybami a problémy.
- Udělej něco pro ty, kteří jsou méně šťastní než ty.
- Vždy si najdi nějakou činnost, protože zaměstnaný člověk nemá čas být nešťastný.

Cesta přátelství/Cesta radosti

1. KVĚTNA SV. JOSEF DĚLNÍK

Povolání: opravář

V Nazaretě všechno vypadá normálně. Skromná rodina jako mnoho dalších. Na živobytí je potřeba si vydělat práci. Josef je řemeslník. Dělá svoji práci s láskou a jako součást projektu, který přesahuje pozemské obzory, ale je to pořád práce: takže námaha, pot, rutina, oběť.

Ekonomické problémy nazaretské rodiny neřeší zázraky, ale Josefova práce. Syn mu je k ruce, poslouchá ho (srovn. Lk 2, 51), to ano, ale jen aby svému otci pomáhal vydělávat na chleba, ne aby opatřil chléb zázračný z nebe.

Josef – řemeslník, tesař, truhlář, kovář... V prostředí chudých lidí jsou zapotřebí tito "všemělové", schopní cokoli opravit, upravit, předělat, sestavit, rozebrat a zase složit. Dnes se pro změnu, a zvláště s nástupem elektroniky, už nic neopravuje. Když něco nefunguje, tak se to vyhodí. Je jednodušší, a dokonce levnější koupit si nový přístroj než opravovat starý, který se zaseknul. Kdybychom se tak naučili Josefovu řemeslu alespoň ve vzájemném soužití... Kdybychom po nevyhnutelných srážkách či incidentech, když se něco rozbije nebo zasekne, uměli trpělivě a šikovně zase škody napravit, pokusit se odčinit napáchané zlo, najít nefunkční součástku, zašít, poskládat, odolat pokušení "zahodit" lidi, odepsat je, ignorovat a prohlásit, že už se nedá nic dělat...

Alessandro Pronzato 365 provokujících inspirací

MARIA, KRÁLOVNA MUČEDNÍKŮ

Matka vyhnaných

Když mudrci odešli, zjevil se Josefovi ve snu anděl Páně a řekl: "Vstaň, vezmi dítě i jeho matku, uteč do Egypta a zůstaň tam, dokud ti neřeknu. Herodes totiž bude po dítěti pátrat, aby ho zahubil." Vstal tedy, vzal v noci dítě i jeho matku, odebral se do Egypta a byl tam až do Herodovy smrti. Tak se splnilo, co řekl Pán ústy proroka: "Z Egypta jsem povolal svého syna." (Mt 2, 13-15)

Těch několik málo strohých a hořkých řádků Matoušova vyprávění ukazuje drsnou scénu: Ježíš, Maria a Josef jsou utečenci. Ježíš se i se svou matkou od dětství stává součástí velkého zástupu těch nejposlednějších. Je Bohem, který rozbíjí svůj stan uprostřed bída, který si dobrovolně volí, že bude nejchudší ze všeho svého tvorstva, neboť "lišky mají doupat a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu složil" (Mt 8, 20). Výzva adresovaná Josefovi jako hlavě rodiny: "Vstaň, vezmi dítě i jeho matku a uteč!" zaznívá v dějinách stále znovu v mnoha rodinách a připodobňuje je rodině Kristově.

Až toto dítě vyrostne, bude mít odvahu prohlásit: "Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království... Běda vám, boháči, neboť už máte své potěšení. Běda vám, kdo jste nyní nasyceni, neboť budete hladovět. Běda vám, kdo se nyní smějete, neboť budete naříkat a plakat" (Mt 5, 10; Lk 6, 24-6). Teolog Dietrich Bonhoeffer napsal z nacistického koncentračního tábora, kde nakonec i zemřel: "Bůh je ve světě nemohoucí a slabý, a jen tak zůstává s námi a pomáhá nám. Nikoli díky své všemohoucnosti, ale díky svému utrpení."

Právě tímto bratrstvím v bolesti jsou nám Kristus a jeho matka

skutečně opravdově blízcí. Mariánská zbožnost ale dnes tento rozměr často ztrácí a stává se jakýmsi duchovně-sentimentálním sirupem. Maria prožívala celý svůj život od začátku až do konce spolu s chudými, ve znamení sdílení a hluboké a činné solidarity.

Vzápětí za Mariiným a Josefovým utrpením popisuje Matouš křik matek, jejichž děti nechal Herodes povraždit. Na scéně teče krev nevinných a objevuje se krvavý přízrak utiskovatele. Těchto malých obětí nebylo povražďeno pravděpodobně více než deset, ale zastupují všechny nevinné lidi nejruznějšími způsoby zahubené, jejichž jména nebudou nikdy zaznamenána v historických archívech, pouze v Boží "knize života". V jejich čele kráčí Maria, "Královna mučedníků".

Okolo Ježíše se shromažďují nesmírné zástupy obětí utlačovaných známými i méně známými Herody. Kolem Marie se naopak shromažďují zástupy matek, které oplakávají smrt svých dětí, jež zemřely hladem, kvůli násilí a válce, a které jí, "matce bolesti", svěčují své nesmírné utrpení, aby je utěšila a učinila jejich soužení v Bohu plodným.

Modlitba

Svatá Panno, která jsi v těle porodila Slovo, posvět naše duše, dej nám, kteří tě chválíme a takto opěvujeme, žít ve věrnosti.

Zachraň nás, bráno spásy, ochraňuj nás, matko pravdy, pomoz věřícím, kteří tě ctí, ó Neposkvrněná!

Pomoz nám vyhnout se nesčetným pádům, ó Přecistá! Chraň, braň, střež nás, kteří v tebe doufáme! Maria, Královno mučedníků, oroduj za nás!

Gianfranco Ravasi Měsíc s Pannou Marií

Je velký rozdíl, jestli se při jakémkoli díle jen „vezu“, nebo dám své síly a obdarování plně k dispozici.

Cesta přátelství a lásky je i cestou kříže

Ještě než začala postní doba, šokovala nás zpráva. Ruská vojska 24. 2. vstoupila na Ukrajinu. Také k nám zavál strach, zděšení, pach války, úzkost a další zoufalé pocity, co bude dál? Přicházejí k nám davy uprchlíků, kteří zakusili, co znamená válka. Říkáme si, co mohu dělat, aby to mělo smysl. Mohu se modlit, a více než jindy si uvědomit, že můžeme všechno to hrozné, co se děje, přinášet Bohu. Mohu se modlit za lidi, kteří jsou v nebezpečí, za matky a děti, které k nám přicházejí, za vojáky, kteří si svůj úkol nevybrali, za mocné, kteří rozhodují, aby jednali správně, za lidi, kteří prožívají strach a úzkost, za trpící, za padlé a za všechny ostatní, kteří zemřeli v důsledku války, za truchlící, za uprchlíky a rozdělené rodiny...

Co dál? Mohu pomáhat, je teď tolik možností, kde mohu pomoci. Nejsme schopni velkých věcí, ale mohu dělat malé. Mohu se rozhodnout, že nebudu hubovat na to, co mi schází, že je dražší plyn, benzín, chleba. Chci se učit děkovat, i když bude chléb méně namazaný atd. Musíme si seřadit priority. Je krásné žít, mít rodinu, přátele, přírodu, domov. Ale ještě krásnější je žít s Pánem. Je dobré moci prožívat Boží pomoc, jeho lásku, jeho ochranu a vedení. Ale nejdůležitější je vědět, kam půjdu, až odtud odejdu. Vědět, že i za mne zemřel Ježíš a vstal z mrtvých, abych mohla žít věčně. Proto chci naplno prožívat dny, které jsou mi dány. Chci se naplno radovat, ale i plakat s plačícími. Chci naplno sloužit tím, co mám, podle svých možností a schopností. Sami možná prožíváme těžké věci, bolestnou ztrátu v rodině, třeba i těžkou nemoc, ale i přesto očekávat, že Pán pro mě připravil to, co slíbil. Život s ním, život věčný! „Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Jan 3,16

Velikonoční události jak je známe, začínají Svatým týdnem, Květnou nedělí. Ježíš vjíždí za povolávání slávy do Jeruzaléma jako vítaný Král. Další dny ukazují, že jeho srdce i nadále zůstává srdcem laskavého služebníka. Jako poslušný Syn nebeského Otce na sebe zástupně bere všechno špatné, co v našich životech svědčí proti nám. Na začátku je vítán, na konci odmítán. Ježíš nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale stal se jedním z lidí, zřekl se sám sebe, vzal na sebe přirozenost služebníka. Bůh nás zachránil tím, že nám sloužil. Obvykle máme za to, že my sloužíme Bohu. Ale Ježíš dal za nás svůj život. Jsme mu drazí a přišli jsme mu draho. Vzala na sebe veškerou naši nepravost a reagoval jen pokorou, trpělivostí a poslušností služebníka, výlučně silou lásky. Pán nám sloužil natolik, že zakusil to, co je pro milujícího nejbolestnější: zradu a opuštění. Vytrpěl zradu učedníka, který jej prodal, a učedníka, který jej zapřel. Byl zrazen lidmi, kteří mu provolávali slávu a potom křičeli: „na kříž!“, byl zrazen náboženskou institucí, která ho neprávem odsoudila a politickou institucí, která si umyla ruce. Svatý Pavel nás vyzývá, abychom měli to smýšlení, jaké měl Ježíš Kristus. Abychom nelpěli na svém postavení ve společnosti, v podniku, v církvi, ale prokazovali lásku tam, kde je třeba. Mysleme na malé či velké zrady, které jsme v životě utrpěli. Je hrozné zjistit, že byla podvedena důvěra. Na dne srdce vzniká takové zklamání, že život ztrácí smysl. Narodili jsme se, abychom byli milováni a milovali. Nejbolestnější je, zradí-li nás ten, kdo sliboval, že bude věrný a nablízku. Nemůžeme si ani představit, jak bolestné to bylo pro Boha, který je láska. Pohledme na sebe, jsme-li k sobě upřímní, spatříme své nevěrnosti. Kolik falše a přetvářky a obojakosti! Kolik zpronevěřených dobrých úmyslů! Kolik nedodržených slibů! Kolik vyvanutých předsevzetí! Pán zná naše srdce lépe než my, ví, nakolik jsme slabí a nestálí, kolikrát selháváme, jak namáhavě se zvedáme a jak obtížně se hojí některé rány.

Ježíšovy Velikonoce začínají čtvrtčním večerem, kdy

zasedne se svými učedníky k večeři. Ale ještě než zahájí jídlo, Ježíš vezme nádobu s vodou a začne jim umývat nohy. Touto služebnou prací dává svým učedníkům nejdůležitější lekci. Je to pozvání na cestu přátelství. Mistr, jak Ježíš sám sebe nazývá, jim tímto výmluvným gestem vyjádří, co za chvíli řekne slovy: „Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás, i vy se milujte navzájem“ (Jan 13,34).

Po večeři Ježíš dál dlouze promlouval se svými učedníky. Uprostřed vážného rozhovoru pak pronáší větu: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.“ Hned navazuje prohlášením: „Vy jste moji přátelé, protože jsem vám řekl všechno, co jsem slyšel od svého Otce.“ Přátelé mezi sebou nic netají, dokonce cítí potřebu sdílet s druhým intimitu svého nitra. Svatý Tomáš Akvinský vidí v přátelství jeden z důvodů, proč Ježíš ustanovil svátost svého Těla a své Krve právě při poslední večeři. Je to okamžik, kdy se Ježíš se svými učedníky loučí a oni to silně prožívají. Aby vzpomínka na něj byla intenzivním prožitkem přátelské lásky, Ježíš nezůstává jen u toho. Skrytě užívá svou moc, když chléb a víno, které jim podává, proměňuje ve své Tělo a Krev. Pověřuje apoštoly, aby jeho slovy a gesty v budoucnu až s nimi nebude, konali to na památku na toto poslední setkání. Ježíš nechce, aby jeho přátelé strádali tím, že není uprostřed nich osobně přítomen. Eucharistie je plodem Ježíšovy přátelské lásky, aby mohl být osobně stále s námi.

Ježíš nezanevřel na své přátele, i když ho jeden zradí a druhý ho opakovaně zapře. Také Jidášovi umyl Ježíš při večeři nohy, a dokonce pro něho omočil sousto, a když mu jej podával, jejich pohledy se musely setkat. Možná chtěl tímto gestem zvrátit jeho rozhodnutí. Vždyť ho sám povolal a po celou dobu s ním chodil, tolik od něho slyšel a tolik toho zažil. Apoštol Petr byl svědkem výjimečných událostí, k nimž ho Ježíš přizval spolu se dvěma dalšími. Petr chtěl svého Mistra uchránit utrpení, když mu je rozmlouval, plál horlivostí, když nabízel svůj vlastní život a chtěl se za něho bít, když tasil meč a uťal vojákovu ucho, a přesto jej zapřel.

Nakonec je Ježíš nespravedlivě odsouzen. Nikdo se ho nezastal, nikdo mu nepomohl. Ale on nikomu nic nevyčítá a na svých ramenou nese kříž, cenu přátelství. Ježíše všichni opustili, ale on zůstává věrný. Trpělivě na sebe bere slabosti svých přátel. Cestou přátelství jde sám. Hřeby zloby prorážejí jeho ruce a nohy. On, vyzdvžený mezi nebem a zemí, prosí Boha, aby odpustil katům, protože nevědí, co činí. Ježíš nechá do svého srdce vstoupit propastnou temnotu všech lidí, kteří se cítí zapomenuti nejen lidmi, ale i Bohem, a jejich jménem se modlí: „Bože můj, Bože můj, proč si mě opustil?“ Svého ducha pak v důvěře odevzdává do rukou Otce. Jen Ježíšova Matka a milovaný učedník měli odvahu stát pod křížem.

Po pátečním dramatu nastane sobotní veliké ticho. Jsou chvíle, kdy slova nemají sílu nic říct. Ticho Bílé soboty je napjaté očekávání. Láska přátel přece doufá proti vši beznaději. Sami někdy narážíme na nepochopení ze strany blízkých lidí, dokonce i na zradu. Velikonoční dny ukazují, že cesta přátelství může být cestou křížovou. V Ježíšově velikonočním příběhu nacházíme i pro sebe posilu nevzdávat se, i když se vtírá malomyslnost.

Až nedělní ráno přináší nové nadechnutí k životu. Ježíšovi přátelé jsou zaskočení radostí. Mistr vstal z mrtvých a poctil je svou přítomností. V prvních paprscích slunce potkává Marie domnělého zahradníka. Poznává ho, až když vysloví její jméno

„Je čas odpočívát a čas odpočívání zanechat,“ praví Kazatel. A nevyčítat si jedno ani druhé.

známým přátelským hlasem. Tomáš uvěří, že je to on, teprve až se dotkne jeho ran. Dva učedníci jdoucí do Emauz prohlédnou, až když dosud tajemný průvodce na cestě láme u stolu s nimi chléb. Petr uvěří teprve když ho na vlastní oči uvidí a jeho pohled se setká s důvěrně známým pohledem Ježíšovým. Ani napevno zavřené dveře ho nemohou zadržet. Přichází vždy s přáním pokoje, že jejich naděje je skutečná a hmatatelná. Ježíš vítěz nad smrtí, je naplněn novým životem. Takovým, že ho už nic nemůže ohrozit. Z tohoto spočinutí v plnosti života vyvěrá jeho pokoj. Ježíšovo přátelství se projevuje novým způsobem, dává pokoj svým přátelům. Jsme na světě, abychom milovali Boha a druhé. Život se proměňuje láskou. Milovat, modlit se, odpouštět, pečovat o druhé může přicházet draho. Může to být cesta kříže, ale je to cesta vítězná. Nadpřirozený pokoj, povolání ke svědectví pravdě a naděje, a Duch Svatý, který oživuje a přináší moudrost poznání. Pokoj, povolání a Duch Svatý jsou zvláštní, protože jsou darování shůry. Ježíšovo vítězství nad smrtí je především výzvou k proměně našeho života, výzvou, abychom povstali z hrobu našeho sobectví k novosti opravdového života. Dnes více než jindy potřebujeme uzdravující lásku a naději. Uzdravující proměnu našich životů způsobí láska, nikoliv strach. Pokojně Velikonoce s Králem Králů!

Ludmila D.

NADĚJE, KTERÁ PŘEKONÁ I SMRT

Velikonoce jsou velké církevní svátky radosti. A vigilie na Bílou sobotu je pro mě zážitek, který ve mně během celého církevního roku vzbuzuje největší štěstí. V průběhu Velikonoc prožíváme při bohoslužbách nesmírně širokou paletu pocitů – od nejhlubšího smutku nad Ježíšovou smrtí až po jástot nad jeho zmrtvýchvstáním.

Petrovi se tehdy vedlo jinak. Po Ježíšově ukřižování většina učedníků a Ježíšových stoupců z Jeruzaléma utekla a se strachem se ukrývali ve svých rodných vesnicích. Všechno bylo ztraceno. Petr patřil k hrstce těch, kteří přece jen vydrželi ve městě. A byl také jedním z prvních, jimž se Ježíš po svém zmrtvýchvstání ukázal. A co udělal Petr? Poslal posly do vesnic, kde se ukrývali učedníci, nechal je všechny svolat a vzkázal jim: "Není všechno ztraceno. Ježíš žije! Vstal z mrtvých! Vraťte se nazpět!" A oni skutečně přišli. Ještě naprosto zoufalí se shromáždili zakrátko opět v Jeruzalémě. A tak vznikla první křesťanská obec, prvotní církev.

Ne všichni se však v té době dali tak snadno přesvědčit. Cožpak je možné, aby mrtvý znovu ožil? V křesťanské obci v Korintu ještě měli někteří pochybnosti a ptali se apoštola Pavla na důkazy. Toho to však nevyvedlo z míry. Poslal Korintánům list, v němž jmenovitě uvedl osoby, s nimiž se Ježíš po svém zmrtvýchvstání setkal (srov. 1 Kor 15, 3-8). "Většina z nich dosud žije," dodal. Je to už dvacet let. Zeptejte se jich, jestli chcete. Pavel sám měl v této věci jasno: Jestliže nebyl Kristus vzkříšen, marná je křesťanská víra.

Symbolem této víry jsou ostatně i velikonoční vajíčka. Ve vajíčku se totiž ve skrytu vyvíjí nový život, pak náhle skořápka praskne a vylihne se kuřátko. Dříve v tom lidé viděli symbol Ježíšova vzkříšení z mrtvých. I velikonoční vajíčka nám tedy mohou připomenout, co tvoří jádro křesťanského poselství: Ježíš zvítězil nad smrtí. A proto máme naději, která překonává i smrt. Naději ve věčný život u Boha.

Notker Wolf *Prokletý mobil*

BŮH TĚ UMLČÍ SVÝM OBJETÍM

Slovo "láska" se používá tak často, že ani nevíme, co přesně znamená. Co je láska? Někdy se jí myslí romantická láska z televizních seriálů, jindy se jí může jevit vzplanutí pro nějakého člověka, jež později vyhasne. Odkud tedy pochází pravá láska? "Každý, kdo miluje, je zrozen z Boha, protože Bůh je láska." Apoštol neříká: "Každá láska je Bůh", ale "Bůh je láska". Když máme něco na srdci a chceme Pána požádat o odpuštění, on už nás očekává, aby nám je udělil. Víme, že Pán na každého z nás čeká. Proč? Nechce nic víc než nás obejmout a říci: "Synu, dcero, miluji tě. Dopustil jsem, aby pro tebe ukřižovali mého Syna. To je cena mé lásky a to je dar z lásky." Pán mě očekává, chce, abych mu otevřel bránu svého srdce. Tím si budme jistí. A pokud by nás zneklidňovalo, že nejsme hodni Boží lásky, tím lépe. Pán nás totiž očekává takové, jací jsme. Ne takové, jací bychom měli být.

Jděme tedy za Pánem se slovy: "Ty, Pane, víš, že tě miluji." Nebo pokud se na to necítíme, řekněme: "Ty, Pane, víš, že tě toužím milovat, ale jsem velký hříšník, velká hříšnice." On pak učiní totéž, co udělal s marnotratným synem. Nestrpí, abys dokončil větu, a umlčí tě svým objetím. Objektím Boží lásky.

Z knihy 365 dní s papežem Františkem

PATERO BOHATSTVÍ

Jednou se jeden velmi chudý člověk zeptal Boha: "Proč jsem tak chudý?" Bůh mu odpověděl: "To je proto, že nikomu nic nedáváš." "Jak můžu někomu něco dát, když sám nic nemám?" opáčil chudák. Bůh odpověděl: "Máš pět velkých pokladů, o které se můžeš s ostatními podělit." "Já? Pět pokladů? Kde je jako vidíš?"

"Milý synu, tak zaprvé, máš svoji tvář. Můžeš se podělit o svůj úsměv. Je zadarmo, je úžasný a na ostatní působí překvapivě dobře.

Zadruhé, máš oči a můžeš se na druhé dívat pohledem plným lásky a dobroty. Budou se cítit šťastní.

Zatřetí, máš ústa. Těmi ústy můžeš říkat druhým milá slova, hezky mluvit, aby se cítili cenní. Můžeš cítit radost a dobrou náladu.

Začtvrté, máš srdce. Svým láskyplným srdcem můžeš toužit po štěstí pro druhé. Můžeš dát druhým pocítit, jakou radost ti dělá jejich přítomnost. Dotkneš se jejich životů.

A posledním pokladem, který máš, je tvoje tělo. S tímhle tělem toho můžeš pro druhé udělat spoustu. Můžeš pomoci potřebným. Pomoc nespočívá jen v penězích. I malý skutek dokáže léčit, prozářit život. Zahojit zraněné srdce.

Vidíš? Jsi velmi bohatý!"

"Poněvadž hluboce miluji život, celý život, vím, že je nekonečně cenný. Protože jsem trpěl a toto utrpení jsem překonal, abych jej proměnil v radost, znám cenu života. Proto nepřestanu chtít jeho plnost nejen pro své lidské bratry a sestry, ale i pro všechny živé bytosti. Radost ze života je empatická, zve k soucítu, ke sdílení, k solidaritě. Smutné vášně nás uvězní do strachu a nutí nás uzavírat se do sebe, aktivní radost rozehřívá srdce touhou vidět ostatní, jak se rozvíjejí. Činí nás otevřenějšími, odvážnějšími, tolerantnějšími, pozornějšími k druhým." (Frédéric Lenoir)

Bruno Ferrero *Útěcha pro duši*

Děkovat máme jak za všechno, co dostáváme darem, tak i za to, co dobrého jsme měli možnost vykonat.

Svatý Vojtěch – 23. dubna

Mnoho lidí je často donuceno konat to, co by si sami nikdy nezvolili. Typickým příkladem je život Vojtěchův. Nikdy mu nebylo dopřáno, aby v klidu dělal to, co sám chtěl, co ho přitahovalo. Byl neustále okolnostmi vytrhován a přesazován jen proto, že se vždy snažil konat vůli Boží. Ta je onou nití, na níž jsou navlečeny všechny různobarevné epizody jeho života jako korálky. Ta jim dodává jednotu a vytváří z nich nedělitelný a logicky skloubený celek. Pak se ovšem jeho život začíná jevit docela jinak a vynikne i jeho smysl.

Chceme-li správně pochopit v plném významu a velikosti postavu a dílo druhého pražského biskupa, musíme je nejprve zasadit do historického rámce jeho doby.

Desáté století je v evropských dějinách důležitým mezníkem. Končí období barbarských vpádů, dokončuje se pokřesťanštění Evropy a začínají se vytvářet jednotlivé státy ve svých historických obrysech. V roce 973 vzniklo pražské biskupství, a tím dosáhlo knížectví Přemyslovců i mezinárodního právního uznání a koncem století vstoupilo na evropské jeviště i křesťanské Polsko. Po politickém uklidnění počíná i kulturní rozmach.

Důležitou úlohu v tomto vývoji sehrál i sv. Vojtěch. Znal se s německými císaři, žil určitou dobu v Itálii, šířil víru v Polsku i v Maďarsku a odvážil se až do Pruska, kde nakonec zahynul mučednickou smrtí. Můžeme tedy na něj pohlížet jako na osobnost mezinárodního významu. Svou náboženskou a kulturní činností si nakonec vydobyl i svou svatost. Sv. Vojtěch neměl ve své vlasti lehkou práci. Křesťanská víra u nás teprve zapouštěla kořeny a většina prostého lidu dosud vyznávala pohanství. Křesťanství ještě nebylo pevně zakotveno v lidských srdcích a myslích. Pravý stav věcí ostatně výmluvně dokazuje i fakt, že tři naši světci z 10. století – sv. Ludmila, sv. Václav, sv. Vojtěch – zahynuli všichni jako mučedníci, ani jeden z nich nezemřel přirozenou smrtí.

Sv. Vojtěch pocházel z mocného českého rodu Slavníkovců, pravděpodobně spřízněného s vládnoucími Přemyslovcí. Narodil se na Libici roku 956. Jeho jméno znamená "útěcha voje" a z toho můžeme vyvodit, že rodina ho asi původně určila k vojenské dráze. V západní Evropě je znám pod jménem Adalbert. Jako dítě se setkal se svým jmenovcem, magdeburským biskupem sv. Adalbertem, který se zastavil na Libici v roce 961. Tam prý také osobně udělil sv. Vojtěchu svátost biřmování. Roku 972 se s ním setkal podruhé v Magdeburku, kde Vojtěch prožil devět let studia a výchovy spolu se svým společníkem Radlou. Po smrti arcibiskupa Adalberta se vrátil domů. Tétož roku zemřel i jeho otec.

Sv. Vojtěch byl pevně rozhodnut zasvětit život Kristu. V roce 982, po smrti prvního pražského biskupa Dětmara, byl Vojtěch, ve svých 27 letech, zvolen jeho nástupcem. Brzy si získal všeobecnou oblibu. Zmýlili se však ti, kdo očekávali, že budou mít příjemného, veselého, světsky žijícího biskupa. Ve Vojtěchově povaze nastala změna. Oddal se modlitbám, asketickému a rozjímavému životu.

V roce 983 se Vojtěch vydal na cestu do Itálie pro investituru. V Pavii se setkal Majolem, opatem z Cluny, který na něho hluboce zapůsobil, takže do Prahy se místo

biskupa vrátil spíše mnich. Životopisci zdůrazňují jeho kazatelskou a charitativní činnost. Usiloval horlivě o odstranění různých dobových zlořádů, čímž si proti sobě poštvál část kléru a některé mocné šlechtice. Nakonec musel odejít z Prahy s úmyslem vykonat pouť do Svaté země. Tato pouť však skončila ve slavném benediktinském opatství na Monte Cassinu. V Římě složil v roce 990 slavné řeholní sliby. Ale již po dvou letech přišlo do Říma poselství z Čech s žádostí, aby se Vojtěch vrátil na svůj biskupský stolec. Do Prahy se Vojtěch vrátil jako řeholník a misionář. Již v roce 993 vysvětil kostel benediktinského kláštera v Břevnově, kam se často uchýloval. Pobyt v Praze mu však štěstí nepřinesl. V roce 995 došlo k vyraždění Slavníkovců. Tehdy však byl Vojtěch opět ve svém římském klášteře, kvůli sporům se šlechtou opustil svou diecézi.

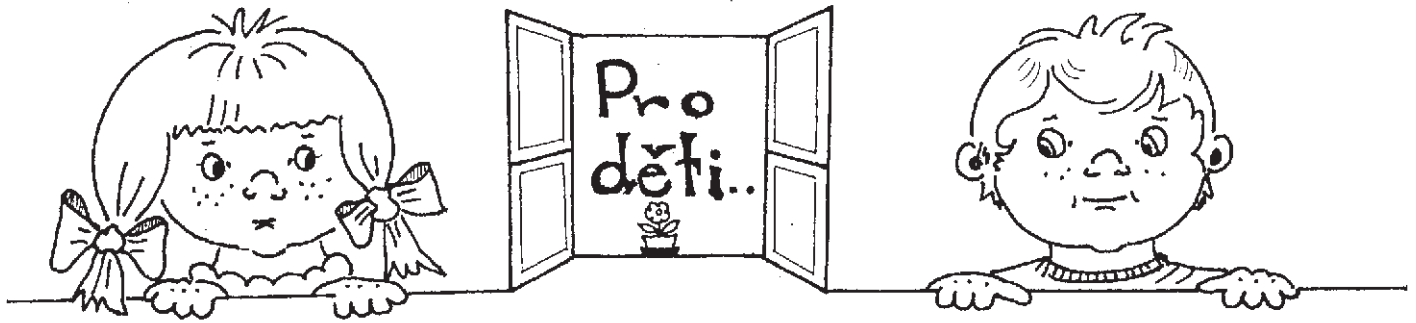
Rokem 996 začíná poslední a nejslavnější období Vojtěchova života. Papež přijal jeho návrh, aby směl odejít do některé pohanské země jako misionář, jestliže ho v Čechách znovu odmítnou. Z Říma odešel nejprve do Mohuče, kde čekal na odpověď z Čech, která byla přirozeně odmítavá, a tak se Vojtěch odebral do Polska, kde se chtěl rozhodnout, do jaké země se jako misionář vydá. Jeho volba padla na Prusko. Již na jaře 997 odešel do Gdaňska, kde ještě byla polská posádka. Jeho misijní činnost neměla bohužel dlouhého trvání. Brzy po odchodu z Gdaňska, pravděpodobně 23. dubna 997, byl zavražděn nedaleko dnešního Královce, na Romovském poli. Podle známých pramenů se věci odehrály asi takto: Vojtěch chtěl zahájit své působení v pruském kulturním a obchodním středisku Truso. Prusové však byli nedůvěřiví ke všemu, co přicházelo z Polska, a proto ho vykázali ze své země a odvezli zpět na polské hranice. Sv. Vojtěch se však chtěl do Pruska vrátit a zůstal v pohraniční oblasti. Tam byl Vojtěch zabit, protože prý neuposlechl rozkazu opustit pruskou zem. Jeho bezduché tělo hodili do vody, která je později vyplavila na polském břehu. Ostatky byly s velkou slávou pohřbeny v Hnězdně

Dne 26. listopadu 1965 papež Pavel VI. prohlásil sv. Vojtěcha předním patronem pražské diecéze. Náš svátec musel tedy skoro tisíc let čekat na uznání, které mu jistě právem patřilo už za života.

Z knihy V jednom společenství (Životní příběhy světců)

Na svíci není podstatný vosk, který zanechává viditelnou stopu, nýbrž nezachytitelné světlo.

MYŠ, KTERÁ UMĚLA ŠTĚKAT

Na samém konci jednoho statku žila myší rodina, tvořená rodiči a dvěma dětmi. Jednoho letního rána si všichni vyšli na celý den na pole. Myší sourozenci požádali rodiče o svolení, zda by si mohli jít hrát o kus dál. Maminka souhlasila, ale varovala je:

JEŽÍŠ A APOŠTOL TOMÁŠ

Když přišel Ježíš po svém zmrtvýchvstání mezi apoštoly do večeřadla, Tomáš s nimi nebyl. Nevěřil apoštolům, že viděli Pána, a chtěl se o tom sám přesvědčit. Za týden přišel Ježíš znovu mezi ně a vyzval Tomáše, aby se podíval na jeho rány po hřebech a přesvědčil se, že je to on – ten, který zemřel na kříži a vstal z mrtvých. Tomáš řekl: „Pán můj a Bůh můj!“ Je to jedno z nejkrásnějších vyznání víry, které čteme v evangeliu. Ježíš pak slíbil štěstí všem, kteří v něho uvěří, i když ho neuvidí na vlastní oči jako Tomáš.

Víra není samozřejmost, je to dar. Díky ní můžeme poznávat Ježíše Krista. Proč je pro náš život tak důležitá? Víra, že Ježíš Kristus je Boží Syn, který za nás zemřel a vstal z mrtvých, totiž... (dokončení v tajence doplňovačky).

Podle souřadnic dole doplň písmena z tabulky. Tak získáš tajenku.
Příklad: 1-6 = A.

1	S	A	L	T
2	U	D	I	V
3	P	E	N	C
4	R	O	J	!
	5	6	7	8

Tajenka:

2-6 1-6 2-8 1-6 1-5 2-7 1-7 2-5 1-5 4-5 2-6 3-8 2-7

1-6 3-7 1-6 3-5 1-7 3-7 2-5 4-7 3-6 3-7 1-6 1-5

3-5 4-5 1-6 2-8 4-6 2-5 4-5 1-6 2-6 4-6 1-5 1-8 2-7 4-8

Katechetický věstník č. 9/2013-14 © Biskupství brněnské

"Dávejte velikánský pozor, protože se tady pohybuje kočka." "Kočka? Co to je?" zeptala se myší mláďata. "Velké zvíře s fousy," odpověděl tatínek a díval se, jak se děti vzdalují.

Myšky odběhly stranou. Umíraly touhou poznat to vousaté zvíře, neboť ho ještě nikdy neviděly. "Nemůžu se dočkat, až kočku uvidím. To bude zábava!" řekla myší holčička.

A jak myši šly, došly až k plotu a na druhé straně spatřily kočičí šelmu. Ta se k nim přiblížila a prohlížela si je, avšak ublížit jim nechtěla. Zato myším sourozencům kočka připadala navýsost legrační. Začali se jí vysmívat jen proto, že se od nich lišila. Při pohledu na její vousy a našpicované uši se myší mláďata mohla potřhat smíchy. "Kočko, kočko, kočkatá, kam jsi dala kořata?" dobíraly si ji myši a popadaly se za břicho. Kočka se ani nepohnula. Jen je upřeně pozorovala a pomalu se dostávala do varu. Vtom se pokusila přeskočit plot a myšky dopadnout, ale nepodařilo se jí to a zuchla vedle nich jako pytel. To už myšky řvaly smíchy. "Jen se podívej, jak se před tebou třeseš strachy, jen se podívej," dorážely na šelmu.

Kočka se však se situací nesmířila. Několikrát se pokusila vyskočit, nakonec se jí to povedlo a za myšmi se rozběhla. Ty se celé vyděšené daly na úprk. Doběhly k rodičům a jedním hlasem křičely: "Tati, mami, utíkejte! Blíží se sem kočka a všechny nás sežere."

"Myší mámu svíral velký strach, ale rozhodla se rodinu zachránit. Zastavila se, počkala na kočku, a když doběhla, podívala se jí do očí. Už už se zdálo, že ji kočka sekne prackou, když vtom se přihodilo něco neočekávaného. Myší máma se nadechla a zaštěkala jako zuřivý pes: "Haf, haf, haf!"

Vystrašená šelma se dala na útěk a myší rodina byla zachráněna. Když už všichni odpočívali večer v postáčkách, maminka malým myškám vysvětlila: "Všimly jste si? Nikdy se nesmíte smát odlišností druhých, ale musíte je umět rozpoznat. Kdybyste se kočce nesmáli, neublížila by vám. V té chvíli nám pomohla moje znalost psů. Pamatujte si, že naučit se řeč druhých a respektovat je nám může zachránit život."

Josef Carlos Bermejo Vlídne příběhy

Nadání je jako diamant, když se nepracuje, není k ničemu.

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Jeden motorista dostal smyk na obrovské zamrzlé kaluži. Vylítl z cesty a uvízl v obrovské závěži. Nakonec zaplatil okolohodujícímu traktoristovi slušnou sumu, o kterou si řekl. Když už byl ze závěže venku, začal remcat: "Při takovém náledí bych čekal, že budete tahat auta ze závěže ve dne v noci." "Jen ve dne, celý den to nejde. V noci tudy vozím vodu na tu kaluž."

V knihkupectví: "Prosil bych knihu – Jak se stát přes noc bohatým." "A chcete i druhý díl?" "To má pokračování?" "Ano. Sbírkou zákonů."

Žena se rozčiluje před otevřenou skříní: "To je hrozné. Nemám nic na sebe. Snad nechceš, abych šla mezi lidi v těch příšerných šatech?" "To samozřejmě ne. Víš co? Půjdem do zoologické zahrady."

Otec uděluje synovi rady do života: "Když chceš být dobrým člověkem, buď v životě poctivý a opatrný." "A co to znamená být poctivý?" "Splnit všechno, co jsi slíbil." "A opatrný?" "Nikdy nic neslibovat."

Na velkém mezinárodním letišti je ke svému odletu připraveno letadlo, jen piloti nikde. Letuška se zapojí do akce a jak tak běhá po letištní hale, všimne si u barového stolku dvou spících mužů v modrých uniformách. S pomocí ostatních letušek dopraví muže do pilotní kabiny. Ruce jim položí na knižky, nohy na pedály a zavolí: "Jedem!" Letadlo odstartuje a po čtyřech hodinách letu se připravuje na mezipřistání. Letuška přijde do pilotní kabiny, aby se přesvědčila, že je vše v pořádku a slyší: "To je zajímavý, od kdy jsou ve vlaku místo průvodčích letušky?" Načež ten druhý prohlásí: "To nic není. Dvacet let dělám strojvůdce, ale takhle divnou lokomotivu jsem ještě neřídil."

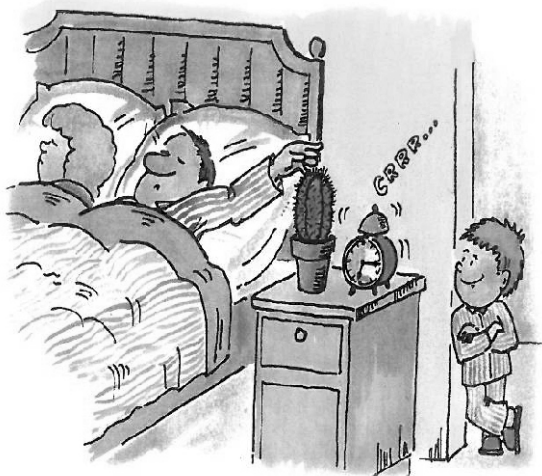
Dva motoristé leží v nemocnici. Jeden z nich zvedne hlavu a podívá se na souseda: "Nevídel jsem vás už někde..." "Kdybyste viděl, tak tu nejsme..."

Přijde rybář domů celý udýchaný a na zádech táhne obrovského, asi třicetkilového sumce. Manželka ho zamračeně vítá: "To jsem si mohla myslet – celý den u vody a domů donese jen jednu rybu."

Paní v husté mlze sledovala pro jistotu koncová světla auta, které jelo před ní. Najednou se před ní auto zastavilo a ona nestačila zabrzdit. Ozvala se rána. Paní vyběhla rozčilená ven: "Proč jste, prosím vás, tak prudce zastavil?" vyčítá řidiči. "Protože jsem vjel do své garáže."

Muž je neklidný, chodí od branky ke dveřím. "Co se děje?" ptá se ho soused. "Obávám se o svoji ženu." "A co je s ní?" "S ní je můj automobil."

Z knižčkv Nezbedův humor 6

VŮNĚ FIALEK

Pane, jsem tak šťastná. To štěstí je stále větší, už měsíc. Začalo to fialkami. Před necelými čtyřmi týdny se můj Honzík vrátil z práce a dal mi kytičku voňavých fialek. Zarazilo mě to. Dvakrát jsem se ho ptala, jestli je to pro mě. Nemohla jsem tomu věřit. A každý další den přišlo malé překvapení: tu mi pochválil polévku, jindy mi poděkoval za vyžehlenou košili, nebo mě políbil při odchodu do práce.

Po týdnu jsem se ho zeptala, co se stalo, a on mě objal a omluvil se mi za to, že ke mně byl tolik měsíců tak nevšímavý. Cítil, že se nějak vytrácí teplo domova a kohosi se zeptal, co má dělat. Dostal dobrý recept: "Udělej ženě každý den malé překvapení a uvidíš, jak vám manželství znovu rozkvetne." Cestou domů koupil fialky, a když viděl, jak byla překvapená, pochopil, že to bylo ono. Zjistil, že malé překvapení, úsměv, dobré slovo, nestojí mnoho a vytváří dobrou atmosféru doma i v práci.

Děkuji ti, Pane, za znovu rozkvetlé manželství. Odpusť, že já jsem na taková překvapení nemyslela... Sama jsem na ně čekala, ale sama jsem je nepřipravovala. Omlouvám se tobě, omlouvám se i jemu...

PANĚ, MĚL JSEM TĚ ZA ZUBAŘE

Pane, ty víš, že už mnoho let jsem v neděli na mši svatou nechodil. Necítil jsem potřebu, nechápal jsem, jaký to má smysl. Teprve když mi onemocněla žena a lékaři z kliniky byli bezradní, vzpomněl jsem si na tebe. Připadal jsem si trapně.

Pochopil jsem, že můj přístup k tobě se rovná přístupu k zubaři, Pane. Na toho člověk nemyslí a nejde za ním, dokud ho nezabolí zub. Pak, ať už člověk chce nebo nechce, k zubaři jít musí. Jenže co je to za boha, který má službu v ordinaci a čeká na pacienta nebo klienta... Teď jsem tě, Pane, velmi potřeboval.

Něco ve mně povolilo a šel jsem na mši svatou, protože jsem to potřeboval... Stál jsem vzadu za sloupem... Kněz hovořil o chrámu jako o našem domově a já jsem v hloubi srdce dodal: "V mém případě to není domov, je to zubní ordinace..." Cítil jsem se jako nezvaný host, ale přišel jsem "vyřídit" důležitou věc, přišel jsem tě prosit o život pro svou ženu. Po mši jsem zůstal ještě dlouho... Prosil jsem...

Denně, po dva měsíce. Manželka navzdory obavám lékařů žila, dokonce začala chodit. Cítil jsem, že mi "vyřizuješ" tu vážnou záležitost. Začal jsem děkovat. Nemoc se zastavila. Navzdory lékařské vědě, jak lékaři sami řekli.

Nyní již chápu, že mše znamená díkyčinění. Trvalo mi skoro tři roky, než jsem to pochopil. Ještě k tobě nepřistupuji jako k Otci, ale vím, že záležitosti vyřizuješ dobře, už jen za to ti patří vděčnost.

Edward Staniek Modlitby marnotratných synů a dcer

VEČERNÍ REKAPITULACE

Nedávno jsem navštívil jednoho profesora v Americe, který dal řadě lidí úkol: měli si každý večer napsat, co ten den, který pomalu končil, prožili dobrého – co mohou považovat za "dar". A co se ukázalo? Po třech nedělích se tito lidé začali měnit k lepšímu. Byli klidnější, radostnější a optimističtější. K druhým lidem se chovali laskavěji a uctivěji. A nejen to. Ukázalo se, že i druzí lidé se k nim chovali laskavěji a uctivěji. Když se naučili vidět to, co od druhých dostávají "zadarmo" jako dar – i když šlo třeba jenom o pozdrav a úsměv – začali být sami tvořivější i ve svém předávání "darů" – ve svém laskavém jednání s druhými.

Jaro Křivohlavý

Kdo nikomu nezavídí, nesrovnává se a přeje druhým všechno dobré, bude žít uprostřed lidí s pokojem v srdci.

JÍST NEZNAMENÁ NACPÁVAT SI BŘICHO

Promluvmě si tentokrát o jídle. O snídani, obědu, večeři. Tady u nás v klášteře Sant Anselmo jíme v jídelně u dlouhého stolu. Vejde se k němu stovacet lidí a je to potřeba, protože u nás žije a studuje mnoho mladých benediktinů z celého světa. Někdy jíme mlčky, jindy je při jídle slyšet směsice hlasů, ale v každém případě začínáme jídlo modlitbou. To se postaví každý ke svému místu a všichni zazpíváme děkovnou modlitbu. A stejně tak, společnou modlitbou, jídlo také ukončíme. Pak si každý po sobě odnese nádobí.

Nedávno u nás byli na návštěvě čtyři mladí lidé z Německa. Sympatičtí mladí hoši. Jeden z nich vzbudil mou pozornost hned na začátku. Naklonil se nad stůl, podupával si a prsty ťukal jako klavírista do desky stolu, dokud nepřinesli pokrm. Pak se sehnul a zhltnul ho. Na ostatní tři byl lepší pohled, ale i oni jedli ledabyle, jako by pro ně bylo jídlo strašně nepříjemná povinnost. Když jsme povstali k závěrečné modlitbě, chtěl jeden z nich hned vyrazit ven. Žádný z nich samozřejmě nepomohl sklidit ze stolu.

Bylo mi těchto mladých lidí líto. Ptal jsem se sám sebe, jestli vůbec někdy jedli s ostatními společně u stolu. Nebo u nich doma platí pravidlo: jídlo je v lednici, každý si vezmete, kdy a co chcete? Bylo na nich vidět, že ještě nikdy neslyšeli nic o kultuře stolování a o tom, že je třeba brát u stolu, pokud jde o styl a formu, ohled na druhé. Tady v Itálii je tomu úplně jinak. Jídlo se tu považuje za velkou rodinnou událost, při níž je již ve tvářích vidět vděčnost za dobré jídlo. A nejen v Itálii. Všude ve světě znamená jídlo víc než jen si nacist břícho. Je to vždycky společenská událost.

Po zážitku s těmi mladými lidmi jsem si říkal: Není na čase zprostředkovat dětem požitek ze společného jídla? A spolu s požitkem také úctu, respekt k dobrým Božím darům, které jim budou předloženy? Dejte jim dobrý příklad. Dopřejte si v rodině společné jídlo. Alespoň v neděli a o svátcích. Jinak zapomeneme, že každé jídlo je důvodem k radosti a vděčnosti.

Notker Wolf Prokletý mobil

95 000 EURO

Byli spolu už padesát let, sdíleli spolu všechno... nebo alespoň téměř všechno! Jediné, o co žena muže požádala, bylo, aby se nedíval do staré krabice od bot v nejhornější polici skříně. Muž ženino přání respektoval a nikdy se nestaral o to, co v krabici je.

Jednou, po mnoha letech, byla už žena stará a nemocná a zavolala si manžela k nemocničnímu lůžku. Tam mu řekla, že přišla chvíle, aby se dověděl, co je v té krabici od bot. Starý muž se vrátil domů, vzal krabici a otevřel ji. Uvnitř byly dvě háčkové panenky a balíček bankovek v hodnotě 95 000 euro.

Muž se nevěřícně vrátil do nemocnice, aby si od manželky vyžádal vysvětlení, a ta mu řekla: "Moje babička mi řekla, že tajemstvím spokojeného manželství je mlčení. Řekla mi, že kdybych se na tebe zlobila, mám být zticha a uháčkovat si panenku."

Muž byl po těch slovech příjemně překvapen: v krabici přece byly jen dvě panenky! Takže se na něj během jejich manželství zlobila jen dvakrát! Starý muž byl dojatý a šťastný, přistoupil ke své ženě, dal jí pusu a zeptal se ještě: "Ale ještě mi, prosím tě, řekni, odkud je těch 95 000 euro?"

Žena se usmála a řekla: "Ach, ano... ty jsem si vydělala prodejem těch panenek."

Bruno Ferrero Balzám pro duši

Aktivity dětí v postní době

Děti v postní době každou neděli dostávaly úkoly na týden – jednak měly vybarvit omalovánku k tématu a pak plnit svůj týdenní úkol – např. dělat radost mamince, překonat strach z něčeho, něco si odpustit a podobně... Přikládáme ukázkou dětského snažení...

Blatěnka, Fojšiková

Objímáš ji každý den.
mamku

Pomáhal mamčce
s bráškou. ♥

Pomohl jsem mamce sadit květinu

BÁJA KOZUBÍKOVÁ

Trávil jsem fazolovou polévku.

Aneta Kovářiková

Kuba Jovič

Podělal jsem mamku ráč jsem měl dobré známky.

Budeš-li brát každý den jako novou příležitost, zjistíš, že jich vůbec nemáš málo.

Křty:

Leden:

Justina Strnadová

Únor:

Štěpánka Vašáková

Březen:

Jakub Juřica

Pohřby:

- 24.1. Jarmila Sieberová, 1935, Slavičín
3.3. Miloslav Rudolf, 1932, Petrůvka
19.3. Jan Nádvořník, 1936, Rokytnice
21.3. Libuše Goňová, 1936, Rokytnice
24.3. František Šebák, 1927, Rokytnice
25.3. Miloslava Ocelíková, 1943, Slavičín
28.3. Zdenek Kurtin, 1953, Slavičín
31.3. Vladislava Münsterová, 1945, Nevšová

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus svěřil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám:**

Křest dětí buď hned po narození, nebo alespoň 1 měsíc před křtem.

(Křty jsou zpravidla 3. neděli v měsíci při mši svatě v 11 hodin)

Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok.

(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)

Zamýšlený **církevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem.

Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.

Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00

Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad): 739 245 911

Mons. P. Marian Dej (soukromé): 731 919 369

E-mail: faslavicin@ado.cz

Web: www.faslavicin.cz

Farní knihovna (na faře):

POZOR ZMĚNA!

Bude otevřena každý lichý týden v úterý od 13 do 16 hod.

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

- 16.4. - 22.4. Vaculínová, Hlavicová, Cvešperová, Florešová,
Goňová, Kovaříková, Pfeiferová
23.4. - 29.4. Kozáčková, Hudková, Dulíková, Ševčíková, Žáková,
Štulířová, Bartošová
30.4. - 6.5. Bohuslavice
7.5. - 13.5. Hrádek 3
14.5. - 20.5. Rokytnice 2 (p. Saňáková)
21.5. - 27.5. Chovančíková, Machů, Humpolová st.,
Humpolová ml., Studenková, Adámková
28.5. - 3.6. Rudimov
4.6. - 10.6. Petrůvka
11.6. - 17.6. Zupková, Fojtíková, Raková, Durdáková,
Štěpančíková, Šimoníková, Koudelová
18.6. - 24.6. Rokytnice 3 (p. Tarabusová)

Všem, kdo se podílejí na úklidu, upřímně Pán Bůh zaplat'.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECILIE VE SLAVIČÍNĚ

NE	7.15 hodin
	9.15 hodin
	11.00 hodin
PO, ST, PÁ	18.00 hodin
ÚT, ČT, SO	7.00 hodin

viz: www.faslavicin.cz

Důležitá nálezka

Naše společnost se vyžívá v nespokojenosti. Když si někdo začne stěžovat, dělají to za chvíli všichni. Existuje však virus, který je mnohem nakažlivější než hdrováni. Je to radost.

Může se šířit velmi rychle a nakazí přitom najednou celé skupiny lidí. Jeho vedlejším účinkem je smích, objetí nebo štěstí. Na rozdíl od jiných nemocí zárodek radosti nemá bacilonosiče. Nemůžeš být jeho nositelem, aniž by ses jím sám nakazil.

A neexistuje na něj lék. Vždyť kdo by chtěl být vyléčen z radosti! Virus radosti ničí podrážděnost, hněv a hrubost a pomáhá infikované osobě stát se vůči nim imunní.

Jestli potřebuješ úsměv, objetí a smích, najdi si člověka, který je právě nakažený virem radosti!

Stanislav Bielík Pojdme si čist

Nic na zemi se neumí usmívat, jen člověk.
Nádherný lesk drahokamů odráží světlo,
ale co je to v porovnání s očima,
které září radostí a veselou myslí.
Úsměv je jako světlo v okně tváře,
kterým srdce dává najevo,
že je někdo doma a čeká na nás.

Henry Ward Beecher

- 17.4. **Slavnost Zmrtvýchvstání Páně** (Jan 20, 1-9)
18.4. Pondělí v oktávu velikonočním (Mt 28, 8-15)
19.4. Úterý v oktávu velikonočním (Jan 20, 11-18)
20.4. Středa v oktávu velikonočním (Lk 24, 13-35)
21.4. Čtvrtek v oktávu velikonočním (Lk 24, 35-48)
22.4. Pátek v oktávu velikonočním (Jan 21, 1-14)
23.4. Sobota v oktávu velikonočním (Mk 16, 9-15)
sv. Vojtěch – biskup a mučedník
24.4. **2. neděle velikonoční** (Jan 20, 19-31)
Svátek Božího milosrdenství
sv. Jiří
25.4. Svátek sv. Marka (Mk 16, 15-20)
29.4. Svátek sv. Kateřiny Sienské, patronky Evropy (Mt 11, 25-30)
1.5. **3. neděle velikonoční** (Jan 21, 1-19)
sv. Josef Dělník
3.5. Svátek sv. Filipa a Jakuba, apoštolů (Jan 14, 6-14)
4.5. sv. Florián (Jan 6, 35-40)
6.5. sv. Jan Sarkander (Jan 6, 52-59)
8.5. **4. neděle velikonoční** (Jan 10, 27-30)
Den modliteb za povolání k duchovnímu stavu
Panna Maria, Prostřednice všech milostí
13.5. Panna Maria Fatimská (Jan 14, 1-6)
14.5. Svátek sv. Matěje, apoštola
15.5. **5. neděle velikonoční** (Jan 13, 31-33a.34-35)
16.5. Svátek sv. Jana Nepomuckého,
hlavního patrona Čech (Mt 10, 17-22)
22.5. **6. neděle velikonoční** (Jan 14, 23-29)
Den modliteb za pronásledované křesťany
sv. Rita z Cascie
26.5. Slavnost Nanebevzetí Páně (Lk 24, 46-53)
27.5. Novéna k Duchu Svatému (27.5. - 4.6.)
29.5. **7. neděle velikonoční** (Jan 17, 20-26)
30.5. sv. Zdislava (Jan 16, 29-33)
31.5. Svátek Navštívení Panny Marie (Lk 1, 39-56)
5.6. **Slavnost Soslání Ducha Svatého** (Jan 20, 19-23
nebo Jan 14, 15-16.23b-26)

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 300 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durdáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplat'. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 5.6.2022 na Slavnost Soslání Ducha Svatého. Uzávěrka bude v neděli 22.5.2022. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V člancích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!